

بحثی پیرامون حداقل دستمزد

روزبه فقیهی

چهارم فروردین ماه هشتاد و شش

سرانجام پس از کش و قوس های فراوان حداقل دستمزد کارگران در سال ۸۶ مشخص شد. بنا به توافق نمایندگان دولت، کارفرمایان و کارگران رقم نقدی ۱۸۳ هزار تومان در ماه که با احتساب کمک های غیر نقدی و بن های کارگری به ۲۳۵ هزار تومان می رسد تعیین گردیده است. این نوشتار مقدمه ای است بر درک این توافق از منظر طبقه کارگر ایران در ایران همه بر این واقفند که دولت بزرگترین کارفرماست، همچنین دولت به وضوح منافع کارفرمایان و بورژوازی ایران را نمایندگی می کند. شاهد روشن این ادعا خارج کردن کارگاه های بی شماری از شمول قانون کار ارتجاعی حکومت اسلامی است. بدون شک دولت فاقد نقشی است که به طور ظاهری در این کمیته ی سه جانبه ایفا می کند.

دولت از یک سو با پائین نگاه داشتن حداقل دستمزد مانند یک کارفرما و صاحب سرمایه نرخ سود خود را افزایش می دهد و از سوی دیگر کارگران را تحت شدیدترین فشار ها نگاه می دارد. حکومت اسلامی خوب می داند که اگر نیروی کارگران از حالت بالقوه به حالت بالفعل درآید با بزرگترین چالش، در طول حیات خود مواجه خواهد شد. پائین نگاه داشتن دستمزد ها اولین ابزار سرکوب کارگران است.

کارفرمایان نیز به وضوح در پائین نگاه داشتن دستمزدها منافع مشترکی دارند و به هر صورتی که بتوانند در این سرکوب شرکت خواهند کرد. کارفرمایان چنین می پندارند که کارگرانی که در معیشت حداقلی خود دچار مشکل هستند دیگر به فکر خواسته هایی مانند حق داشتن تشکل های مستقل کارگری نخواهند بود. از این روست که پائین نگاه داشتن دستمزدها به عنوان حربه ای برای جلوگیری از سازمان یابی طبقه ی کارگر در ایران مورد استفاده قرار می گیرد. کارفرمایان برای جلوگیری از تغییر فاز اعتراضات کارگری از حالت دفاعی به حالت تعرضی از ابزار پائین نگاه داشتن حداقل دستمزد سود می برند.

نمایندگان خانه کارگر به عنوان سومین طرف مذاکرات خود را به جای نمایندگان کارگران جا می زنند. خانه کارگر به عنوان تنها سازمان به اصطلاح کارگری قانونی در حکومت اسلامی، در طول حیات خود ضد کارگری ترین مواضع را اتخاذ کرده است. این نهاد اثبات کرده است که نه تنها نماینده ی کارگران ایرانی نیست بلکه سر سپرده ی حزب اسلامی کار و کارگزاران سازندگی و در کلیت آن دنبالچه ی کثیف بورژوازی ایران و حکومت اسلامی است. کارگران ایرانی پیش از این بارها به صورتهای گوناگون در برابر این تشکل حکومت ساخته موضع گیری نموده اند. نمایندگان خانه ی کارگر در طول این مذاکرات از خواسته های حداقلی نمایندگان خود در خانه های کارگر شهرهای مختلف نیز عقب نشینی کردند. نمایندگان خانه ی کارگر در مصاحبه های خود با ایلنا از حداقل دستمزد ۲۵۰ تا ۳۰۰ هزار تومانی کرده بودند که سر انجام این به اصطلاح نمایندگان کارگران در برابر حداقل دستمزد ۱۸۳ هزار تومانی سر تسلیم فرود آوردند.

افزایش حداقل دستمزد کارگران در سال ۸۶، ۱۸/۵ درصد بوده است. اما واقعا نرخ تورم به چه میزانی خواهد بود؟ دولت ادعا می کند نرخ تورم کمتر از ۱۸/۵ درصد خواهد بود و در نتیجه قدرت خرید کارگران در سال ۸۶، ۴ درصد افزایش خواهد داشت. اقتصاد دانان مستقل ارقام بسیار بالاتری برای تورم پیش بینی می کنند. ضمن این که در سال گذشته شاهد افزایش ماهانه ی قیمت کالاهای اساسی بودیم. بنابراین بدیهی است که این افزایش قدرت خرید دروغ مفتضحی بیش نیست. در حالی که خط فقر بر اساس پیش بینی کارشناسان مستقل برای شهری مانند تهران در سال ۸۶ رقمی در حدود ۵۰۰ هزار تومان است، فاصله ی ۳۰۰ هزار تومانی حداقل دستمزد با خط فقر چه خواهد شد؟ به نظر می رسد که برای کارگران ایرانی قطعی شده است که به چنین مذاکرات پوشالی نمی توان دل خوش کرد. کارگران ایرانی حقوق پایمال شده ی خود را در مبارزات هر روزه شان پیگیری خواهند نمود.

روز به فقیهی

مقاله ی اختصاصی وبلاگ کارگر

نوشته شده در یکشنبه بیست و هفتم اسفند ۱۳۸۵ ساعت ۱۲:۵۱ توسط کارگر